

С.380-385,— 396 с. Фахове видання.

10. Матеріали кращих виступів та доповідей на семінарі з предмету «Теорія права» студентів 1 курсу юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Збірка. – Випуск перший «Теорія права та держави» //за заг. ред. Н.В. Теремцової. –Київ. Надруковано ТОВ «Козарі»/ - К., 2011. – 132 с. – С. 5-6.

11. Теремцова Н. В. Актуальне питання соціального регулювання в додержавному суспільстві: теоретико-правовий аспект . Актуальні питання реформування правової системи: зб.матеріалів ХІУ Міжнар.наук.-практ.конфер.(Луцьк, 16-17 червня 2017р.)/уклад. Л. М. Джурак. – Луцьк: Вежа-Друк, 2017. – 252 с. –С.76- 77.

12. Теремцова Н. В. Актуальне питання щодо форм державного устрою: порівняльний аналіз.Law.UA. Науково-практичний журнал № 2, 2018. Вид. Спеціалізоване видавництво «ЮНЕСКО СОЦІО». Київ, 2018. С. 5–9.

*Гулак Яна Дмитрівна,
студент за ОР «Бакалавр»
юридичного факультету,
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*
Науковий керівник:
*Теремцова Ніна Володимирівна,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри теорії права та держави
юридичного факультету,
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

АКТУАЛЬНЕ ПИТАННЯ ЩОДО ВПЛИВУ ПОЛІТИКИ НА СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗБУДОВУ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

Розвитку держави присвячена численна кількість наукового доробку представників різних галузей знань. Зазначена проблема набуває своєї визначеності та конкретизації в сфері юридичного аналізу, оскільки саме правова площа формалізує політичні рішення на державному рівні, які відповідно, отримують відображення у нормативно-правових актах та переважно, передбачають конкретну відповідальність за їх недотримання чи порушення.

Автор констатує, що існує цілісний зв'язок «політики» і «держави». І хоча одна категорія доповнює іншу, все ж будь-які політичні механізми можуть бути «порожніми» без відповідного правового закріплення на рівні держави. Отже, будь-який політичний засіб не може виходити за межі правового поля держави.

Що під категорією «політика» прийнято розуміти «мистецтво управління державою», а одна з перших фундаментальних праць «засновника багатьох

наук» – Аристотеля в праці «Політика» зазначено, що відноситься до держави.

Окрім того, сучасна правова система, закріплена Конституцією України [1], де передбачено механізм формування основних державних інституцій за допомогою політичного способу, до якого можна віднести: Вибори різних рівнів; Проведення виборчої компанії; Формування коаліції у Верховній Раді України; Процес обрання керівника виконавчої влади та призначення членів Кабінету Міністрів України; Обрання та призначення інших ключових осіб в керівництві системи державних органів, які безпосередньо впливають на процеси формування та реалізації державного управління тощо.

Зазначені елементи стосовно розвитку держави здійснюються шляхом реалізації політичного механізму, на основі правового поля.

Зокрема, аналіз наукової праці вченого Н.В. Теремцової, а саме праці «Держава як політична форма організації суспільства для спільного існування і діяльності людства в умовах розбудови правової держави» [2] та «Актуальні питання здійснення правової політики в Україні» запевнює нас у виваженості та доцільності такої позиції [3].

У розрізі означеного, не можемо не погодитись із думкою Н.В. Теремцової щодо того, що: «Сучасна держава щодо змісту правової політики не може обмежуватись лише вузьким, прикладним підходом, який зводить її призначення лише до утилітарних завдань оцінки адекватності чинного законодавства і подальшого удосконалення юридичної системи держави... Правова політика на сьогодні досить широка і різноманітна. На жаль, політики «відійшли від суспільства», розбудовують державу за своїм розсудом, у деяких випадках не консультуючись навіть із науковцями» [3, с. 284].

Сам політичний устрій держави сформований таким чином, щоб мінімізувати ризики в системі управління державою, забезпечити контроль одних органів державного управління іншими. Втім, на жаль, навіть при наявності означених механізмів можна констатувати те, що різні політичні сили, приходячи до влади, намагаються: 1) «поставити» на ключові посади не стільки професійних фахівців, скільки вірних «статистів», які будуть втілювати в життя політичні рішення, вигідні лише окремим особам, та 2) закріпити повний контроль «в одних руках», що досить часто призводить до відсутності відповідальності взагалі. Втім, останні роки розвитку держави показують, що все ж на виборах політичні партії не лише можуть, а вже й несуть певну «політичну» відповідальність.

Таким чином, в основі розвитку держави, на нашу думку, має бути баланс інтересів українського народу, економічних можливостей держави, захисту національних інтересів та механізм невідворотної відповідальності за порушення правових норм, представлений в тих чи інших програмах політичних партій, які за підсумком приходять до керівництва держави через виборний механізм і покликані формувати та реалізовувати державне управління, на основі, у тому числі, і наведених позицій.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. URL:

<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 05.10.2019).

2. Теремцова Н.В. Держава як політична форма організації суспільства для спільного існування і діяльності людства в умовах розбудови правової держави. Випуск шостий «Теорія права та держави; юридична відповідальність; історія правових і політичних учень» / За заг. ред. Теремцової Н.В. Київ. ТОВ «Інтер Логістік України». К., 2016. 203 с.

3. Теремцова Ніна. Актуальні питання здійснення правової політики в Україні. Правова політика в Україні: питання теорії та практики: збірник матеріалів міжнародної науково-практичної конференції (Київ, 24 жовтня 2014 року): в 2 т. К.: Національна академія прокуратури України, 2014. Т. 1. С. 284-286. URL: <http://napu.com.ua/wp-content/uploads/pdf/KONFERENCE-1tom.pdf>.

*Діденко Мирослава В'ячеславівна,
студентка Навчально-наукового
інституту № 1 Національної
академії внутрішніх справ
Науковий керівник:*

*Старицька Ольга Олексіївна,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

ПРАВОВИЙ СТАТУС ОСОБИ

Для того щоб докладніше охарактеризувати місце і роль людини в суспільстві, її зв'язки з державою, необхідно проаналізувати її юридичний статус, що складається з системи прав, свобод і обов'язків, закріплених законом. Таке поєднання і взаємообумовленість основних елементів правового статусу є не випадковим, оскільки будь-якому суб'єктивному праву відповідає певний юридичний обов'язок. Неможливо отримати повну уяву про права, свободи і обов'язки особи, розглядаючи їх як відокремлені один від одного явища (адже вони невіддільні один від одного і утворюють певну систему), тому їх слід розглядати комплексно, у складі правового статусу особи.

На думку К.Г. Волинка, правовий статус особи – це система взаємопов'язаних прав і свобод та обов'язків, які закріплені в законодавстві і визначають правове положення особи в суспільстві [2].

У правовій доктрині аналізується значна кількість правових статусів, але їх узагальнення дозволяє виокремити основні три види, що співвідносяться між собою як загальне, особливе й одиничне:

– загальний правовий статус – це статус особистості як громадянина держави, члена суспільства. Він визначається перш за все конституцією і не залежить від різних поточних обставин (переміщення по службі, сімейного стану, посади, виконуваних функцій), є єдиним і однаковим для всіх,